A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (hetedik tanács)

2021. május 12.*

„Előzetes döntéshozatal – A vadon élő állat- és növényfajok számára kereskedelmük szabályozása által biztosított védelem – 338/97/EK és 865/2006/EK rendelet – Tokfajok kaviárja – Az Európai Unió vámterületére személyi vagy háztartáshoz tartozó ingóságok címén történő behozatal – Importengedély – Eltérés – Személyenként 125 grammos határérték – Túllépés – Más személy részére történő ajándékozási szándék”

A C-87/20. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Bundesfinanzhof (szövetségi adóügyi bíróság, Németország) a Bírósághoz 2020. február 19-én érkezett, 2019. október 15-i határozatával terjesztett elő

a **Hauptzollamt B**

és

**XY**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (hetedik tanács),

tagjai: A. Kumin tanácselnök, A. Arabadjiev (előadó), a második tanács elnöke és T. von Danwitz bíró,

főtanácsnok: J. Richard de la Tour,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– a Hauptzollamt B képviseletében A. Wollschläger, meghatalmazotti minőségben,

– a német kormány képviseletében J. Möller és S. Eisenberg, meghatalmazotti minőségben,

– a cseh kormány képviseletében M. Smolek, J. Vláčil és L. Dvořáková, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviseletében C. Hermes és R. Tricot, meghatalmazotti minőségben,

* Az eljárás nyelve: német.

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

## Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatali kérelem a 2014. december 1-jei 1320/2014/EU bizottsági rendelettel (HL 2014. L 361., 1. o.) módosított, a vadon élő állat- és növényfajok számára kereskedelmük szabályozása által biztosított védelemről szóló, 1996. december 9-i 338/97/EK tanácsi rendelet (HL 1997. L 61., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 3. kötet, 136. o.; a továbbiakban: 338/97 rendelet) és a 2015. június 5-i (EU) 2015/870 bizottsági rendelettel (HL 2015. L 142., 3. o.) módosított, a 338/97 rendelet végrehajtására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 2006. május 4-i 865/2006/EK bizottsági rendelet (HL 2006. L 166., 1. o.; a továbbiakban: 865/2006 rendelet) 57. cikke (5) bekezdése a) pontjának az értelmezésére irányul.

2 E kérelmet a Hauptzollamt B (B fővámhivatal, Németország) és XY között tokfajok hat doboz, egyenként 50 grammos (g) kaviárjának – az érdekelt által az Európai Unió vámterületére történő belépés alkalmával bemutatott importengedély hiánya miatt történő – elkobzása tárgyában folyamatban lévő eljárás keretében terjesztették elő.

## Jogi háttér

### *A nemzetközi jog*

3 A veszélyeztetett vadon élő állat- és növényfajok nemzetközi kereskedelméről szóló, Washingtonban, 1973. március 3-án aláírt egyezmény (az Egyesült Nemzetek Szerződéseinek Tára, 993. kötet, I-14537. sz.; Magyarországon kihirdette a 2003. évi XXII. törvény; a továbbiakban: CITES) célja annak biztosítása, hogy a mellékleteiben felsorolt fajták, illetve azok részei vagy származékai nemzetközi kereskedelme ne veszélyeztesse a természetes élőhelyek védelmét, valamint a vadon élő fajok fenntartható hasznosítását.

4 Ezen egyezmény, amelynek 2015. július 8-án részes felévé vált az Unió, Unión belüli végrehajtására 1984. január 1-jétől a veszélyeztetett vadon élő állat- és növényfajok nemzetközi kereskedelméről szóló egyezmény Közösségen belüli végrehajtásáról szóló, 1982. december 3-i 3626/82/EGK tanácsi rendelet (HL 1982. L 384., 1. o.) alapján került sor. Ezt a rendeletet hatályon kívül helyezte a 338/97 rendelet, amelyet 1. cikke második bekezdése értelmében a CITES céljainak, elveinek és rendelkezéseinek megfelelően kell alkalmazni.

5 A Részes Felek Konferenciája (Rev. CoP17) által elfogadott, a kereskedelemben lévő személyi vagy háztartáshoz tartozó ingóságnak minősülő példányok ellenőrzéséről szóló 13.7 határozat szerint:

„[…]

A [CITES] Részes Felek Konferenciája

1. Úgy határoz, hogy a VII. cikk (3) bekezdésében szereplő „személyi vagy háztartáshoz tartozó ingóság” kifejezés azokra a példányokra vonatkozik, amelyek:
   a) nem kereskedelmi célból személyes tulajdonban állnak, vagy birtokolják azokat;
   b) beszerzésük jogszerűen történt; és
   c) a behozatal, a kivitel vagy az újrakivitel során:
      i. személyi poggyászban viszik, szállítják vagy tárolják azokat, vagy

ii. költözés tárgyát képezik.

[…]

3. A Feleknek:

[…]

b) a személyi vagy háztartáshoz tartozó tárgyak, mint a II. mellékletben felsorolt fajokhoz tartozó elhalt példányok, részek vagy termékek esetében nem szükséges kiviteli vagy importengedély, illetve újrakiviteli engedély, kivéve ha:

[…]

iv. a következő egyedek, amennyiben a mennyiség meghaladja a meghatározott határértékeket:

– a) tokfajok *(Acipenseriformes* spp.) a Részes Felek Konferenciája által elfogadott 12.7 határozattal (Rev. CoP17) összhangban egyedileg megjelölt tárolóedényben lévő kaviárja esetében személyenként maximum 125 g tömegig;

[…]”

6 E határozat „Iránymutatás a személyi vagy háztartáshoz tartozó tárgyak értelmezéséhez” című 1. melléklete a következőket írja elő:

„[…]

A személyi vagy háztartáshoz tartozó tárgyak fogalommeghatározása

8. A példányokat nem kereskedelmi célból személyes tulajdonban tartják vagy birtokolják, ami kizár minden kereskedelmi haszonszerzésre vagy eladási célra történő felhasználást, kereskedelmi célú bemutatást, eladás céljából történő tartást és szállítást és eladásra felajánlást.

[…]”

## *Az uniós jog*

### *A 338/97 rendelet*

7 Az 338/97 rendelet (12) preambulumbekezdése értelmében:

„mivel a hatékonyabb ellenőrzés és a vámeljárások megkönnyítése érdekében megfelelő szaktudású – a példányok Közösségből történő kivitelekor vagy újrakivitelekor, illetve azok Közösségbe történő behozatalakor elvégzendő szükséges formaságok és megfelelő vizsgálatok végrehajtásáért felelős – személyzettel rendelkező vámhivatalokat kell kijelölni annak érdekében, hogy ezeket a vámengedélyezési eljárás vagy kezelés lefolytatására felhatalmazzák a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet [(HL 1992. L 302., 1. o.)] értelmében; mivel lenniük kell olyan létesítményeknek is, melyek az élő példányok megfelelő elhelyezésére és gondozására szolgálnak”.

8 A 338/97 rendelet 1. cikke megállapítja:

„E rendelet célja a vadon élő állat- és növényfajok védelme és megőrzésük biztosítása kereskedelmük szabályozása útján a következő cikkek szerint.

E rendeletet a 2. cikkben meghatározott egyezmény céljainak, elveinek és rendelkezéseinek megfelelően kell alkalmazni.”

9 E rendelet 2. cikke így rendelkezik:

„E rendelet alkalmazásában:

[…]

j) »személyi vagy háztartáshoz tartozó ingóságok«: olyan, magánszemély tulajdonában lévő nem élő példányok vagy azok részei, illetve származékai, amelyek a magánszemély számára a szokványos tárgyak és javak részét jelentik vagy e célra szolgálnak;

[…]

t) »példány«: az A–D. mellékletben felsorolt fajok bármely, élő vagy elhalt, állati vagy növényi egyede vagy ezek bármely része vagy származéka attól függetlenül, hogy ezek más árukban találhatók-e vagy sem, valamint valamennyi olyan más termék, amely esetén a kísérő okmányból, a csomagolásból, a megjelölésből vagy címkéből vagy bármely máskörülményből következik, hogy az ezen állat- vagy növényfaj részeinek vagy származékainak minősül, illetve azokat tartalmaz, kivéve ha az ilyen rész vagy származék nem tartozik e rendelet előírásai vagy azon mellékletére vonatkozó előírás hatálya alá, amelyben az érintett fajt az említett mellékletben egy idevonatkozó adat alapján nevezték meg.

[…]”

10 Az említett rendelet 4. cikke (2) bekezdésének első albekezdése értelmében:

„A B. mellékletben felsorolt fajok egyedeinek a[z Unió] területére történő behozatalának feltétele a szükséges ellenőrzések elvégzése és a rendeltetési hely szerinti tagállam igazgatási hatósága által kiállított behozatali engedély előzetes bemutatása a behozatali vámhivatalban.”

11 Ugyanezen rendelet 7. cikkének a „Személyi vagy háztartáshoz tartozó ingóságok” című (3) bekezdése előírja:

„A 4. és 5. cikktől eltérve, az e cikkben foglalt előírásokat nem kell alkalmazni az A–D. mellékletekben felsorolt fajok nem élő példányaira, ezek részeire és származékaira, amennyiben azok olyan személyi és háztartáshoz tartozó ingóságok, amelyek [Unióba] történő behozatala, onnan történő kivitele vagy újrakivitele a Bizottság által a 18. cikkben meghatározott eljárással összhangban történt. […]”

12 A 338/97 rendelet 16. cikkének (2) bekezdése pontosítja, hogy azon megfelelő intézkedéseknek, amelyeket a tagállamok tesznek annak érdekében, hogy e rendeletnek a megsértéseit – többek között példányoknak az Unióba a megfelelő engedély vagy bizonyítvány nélkül történő behozatalát – szankcionálják, „meg kell felelniük a jogsértés jellegének és súlyosságának, és előírásokat kell tartalmazniuk a példányok lefoglalására és – adott esetben – azok elkobzására”.

13 Az említett rendelet B. mellékletében szerepelnek az „*ACIPENSERIFORMES* spp. (II) (Az A. mellékletben szereplő fajok kivételével) TOKALAKÚAK”.

*A 865/2006 rendelet*

14 A 865/2006 rendelet (1), (2) és (6) preambulumbekezdése a következőképpen fogalmaz:

„(1) Rendelkezések szükségesek a 338/97/EK rendelet végrehajtásához és a […] [CITES] rendelkezései teljes betartásának biztosításához.

(2) A 338/97/EK rendelet egységes végrehajtásának biztosítása céljából meg kell határozni az engedély, a bizonyítvány és a bizonylat iránti kérelmek értékelésére, valamint e dokumentumok kiadására, érvényességére és felhasználására vonatkozó részletes feltételeket és kritériumokat; ennek megfelelően meg kell határozni azokat a mintákat, amelyekkel e dokumentumoknak meg kell egyezniük.

[…]

(6) Meg kell határozni e fajok bizonyos egyedeinek jelölési eljárásait, elősegítendő ezek azonosítását és biztosítandó a 338/97/EK rendelet végrehajtását.”

15 Az 865/2006 rendelet 9. cikkének értelmében:

„A 31., 38., 44b., 44i. és 44p. cikk sérelme nélkül az egy rakomány részeként együtt szállított példányok minden egyes szállítmánya számára külön importengedélyt, importbejelentést, exportengedélyt vagy reexport-bizonyítványt kell kiadni.”

16 E rendeletnek „Személyi és háztartáshoz tartozó ingóságok [Unióba] történő behozatala és ismételt behozatala” című 57. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A 338/97/EK rendelet 4. cikke alól való, az említett rendelet 7. cikkének (3) bekezdésében meghatározott eltéréseknek a személyi és háztartáshoz tartozó ingóságokra történő alkalmazása nem vonatkozhat azon példányokra, amelyeket kereskedelmi haszonszerzésre használnak, kereskedelmi célból eladnak vagy eladásra kínálnak, eladás céljából tartanak, eladásra felajánlanak vagy eladás céljából szállítanak.

[…]

(3) „A személyi, illetve háztartáshoz tartozó ingóságok, beleértve a vadászati trófeákat, egy a[z Unióban] lakó személy által a[z Unióba] első alkalommal történő behozatala esetében, amely a 338/97/EK rendelet B. mellékletében felsorolt fajok példányait foglalja magában, nem kell bemutatni a vámnál az importengedélyt, amennyiben bemutatják egy exportengedély/re-export bizonyítvány eredeti példányát és annak egy másolatát.

[…]

(4) A személyi, illetve háztartáshoz tartozó ingóságok, beleértve a vadászati trófeákat, egy a[z Unióban] lakó személy által a[z Unióba] történő ismételt behozatala esetében, amely a 338/97/EK rendelet A. vagy B. mellékletében felsorolt fajok példányait foglalja magában, nem kell bemutatni a vámnál az importengedélyt, amennyiben bemutatják:

a) egy korábban felhasznált közösségi import- vagy exportengedély vám által hitelesített »tulajdonos példányát« (2. űrlap); vagy

b) a (3) bekezdésben említett (re-)export dokumentum másolatát; vagy

c) arra vonatkozó bizonyítékot, hogy az egyedeket a[z Unión] belül szerezték meg.

(5) A (3) és (4) bekezdésektől eltérve a 338/97/EK rendelet B. mellékletében felsorolt következő tételek [Unióba] történő behozatala vagy ismételt behozatala esetében nem szükséges bemutatni a (re-)export dokumentumot vagy az importengedélyt:

a) a) tokfajok *(Acipenseriformes* spp.) […] egyedileg megjelölt tárolóedényben lévő kaviárja esetében személyenként maximum 125 g tömegig;

[…]"

### *A német jog*

17 A Bundesnaturschutzgesetz (szövetségi természetvédelmi törvény) 51. §-a (2) bekezdésének első mondata szerint, amennyiben vámellenőrzés során megállapításra kerül, hogy állatok vagy növények behozatalára vagy kivitelére az e célból előírt engedélyek vagy más dokumentumok nélkül kerül sor, a vámhatóság elkobozza az érintett állatokat vagy növényeket.

## Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

18 2015 decemberében XY a düsszeldorfi repülőtéren (Németország) keresztül lépett be az Unió vámterületére, tokfajok hat doboz, egyenként 50 g kaviárjának birtokában, és nem rendelkezett a szövetségi természetvédelmi törvény 51. §-ának (2) bekezdése szerinti importengedéllyel.

19 Miután B fővámhivatal elkobozta az említett dobozokat, a XY keresetet indított a Finanzgericht Düsseldorf (düsseldorfi adóügyi bíróság, Németország) előtt. E bíróság részben helyt adott a keresetnek, és úgy ítélte meg, hogy amennyiben a 338/97 rendelet B. melléklete kiterjed a tok ikrájára, és importjuk ennélfogva importengedély-köteles, ezen elkobzás azonban jogszerűtlen volt, mivel B fővámhivatalnak az érintett kaviár hat dobozából – a 125 g-ot meg nem haladó mennyiségnek megfelelő – két dobozt át kellett volna engednie XY-nak, és azt nem kereskedelmi célra szánták, mivel a gyermekeinek kívánta ajándékozni, illetve maga kívánta elfogyasztani.

20 B fővámhivatal felülvizsgálati kérelmet nyújtott be a kérdést előterjesztő bírósághoz azzal az indokkal, hogy a 865/2006 rendelet 57. cikke (5) bekezdésének a) pontjában előírt 125 g határérték túllépése esetén a tokfajok szállított kaviárjának teljes mennyiségét – nem pedig kizárólag a többletmennyiséget – kell álláspontja szerint elkobozni. Vitatja továbbá azt a tényt, hogy a tokfajok kaviárjának XY által ily módon behozott dobozait a 338/97 rendelet 2. cikkének j) pontja értelmében vett „személyi vagy háztartáshoz tartozó ingóságoknak" lehetne minősíteni, mivel e dobozokat harmadik személynek szánták.

21 A kérdést előterjesztő bíróság ebben az összefüggésben arra keresi a választ, hogy hogyan kell értelmezni a 865/2006 rendelet 57. cikke (5) bekezdésének a) pontját, mivel amellett, hogy e rendelkezést nem értelmezik és nem alkalmazzák egységesen a tagállamokban, az e rendelet, valamint a 338/97 rendelet és a CITES által követett cél – azaz a veszélyeztetett vadon élő állat-és növényfajok védelme – az említett rendelkezés, amely szerint a 125 g határérték túllépése esetén a tokfajok behozott kaviárjának teljes mennyiségét köteles elkobozni az illetékes vámhatóság, szigorú értelmezése mellett szól. Ugyanakkor mind az ugyanazon rendelkezés büntető jellegének hiánya, mind a vámmentességek közösségi rendszerének létrehozásáról szóló, 2009. november 16-i 1186/2009/EK tanácsi rendelet (HL 2009. L 324., 23. o.) 23. cikke (2) bekezdésének és 27. cikkének analógia útján történő értelmezése – amely olyan értékeket és mennyiségeket ír elő, amelyek erejéig az e rendelet hatálya alá tartozó árukat a behozatali vámok alól mentesen fogadnák el – kevésbé szigorú értelmezést indokolna, amelynek értelmében a tokfajok behozott kaviárjának csak a többletmennyiségét kell elkobozni.

22 Ráadásul a kérdést előterjesztő bíróságnak kétségei vannak azzal kapcsolatban, hogy a 338/97 rendelet 2. cikkének j) pontját úgy lehet-e értelmezni, hogy az kizárja, hogy az XY által importált tokfajok kaviárjának dobozai „személyi vagy háztartáshoz tartozó ingóságoknak” minősülhetnek, mivel XY azt nyilatkozta, hogy azokat harmadik személy számára kívánta ajándékozni. E tekintetben a kérdést előterjesztő bíróság megjegyzi, hogy e rendelkezés szövegéből és a 865/2006 rendelet 57. cikke (5) bekezdése a) pontjának szövegéből egyáltalán nem következik, hogy a „személyi vagy háztartáshoz tartozó ingóságok” fogalma csak akkor alkalmazandó, ha a szóban forgó példány importőre azt saját maga használja vagy fogyasztja el, valamint hogy az alapeljárásban nincs arra utaló jel, hogy XY az említett dobozokat kereskedelmi célból birtokolta. Hangsúlyozza továbbá, hogy a gyakorlatban nehéz lenne a vámhatóságok számára megbízhatóan ellenőrizni az importőr szándékát. Ezenkívül egyáltalán nem logikus az a tény, hogy valamely példány behozatala akkor megengedett, ha azt ténylegesen az importőr fogyasztja el, és tiltott, ha azt egy harmadik személy teszi.

23 E körülmények között a Bundesfinanzhof (szövetségi adóügyi bíróság, Németország) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) Úgy kell-e értelmezni a […] 865/2006 rendelet 57. cikke (5) bekezdésének a) pontját, hogy azon importőrnek, aki tokfajok *(Acipenseriformes* spp.) egyedileg megjelölt tárolóedényben lévő, több mint 125 [g] össztömegű kaviárját tartja magánál, és erre vonatkozóan sem (re-)export dokumentumot, sem importengedélyt nem mutat be, legfeljebb 125 g kaviárt át kell engedni, amennyiben a behozatal nem a 865/2006 rendelet 57. cikke (1) bekezdésének első albekezdésében megjelölt célokra szolgál?

2) Az e kérdésre adandó igenlő válasz esetén:

Az Unió vámterületére behozott példányok akkor is a 338/97 rendelet 7. cikkének (3) bekezdése értelmében vett személyi vagy háztartáshoz tartozó ingóságok körébe tartoznak, ha az importőr a behozatal időpontjában úgy nyilatkozik, hogy e példányokat a behozatalt követően más személyeknek kívánja ajándékozni?

## Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

### *A második kérdésről*

24 Második kérdésével, amelyet elsőként kell megvizsgálni, a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 338/97 rendelet 7. cikkének (3) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy a tokfajok kaviárját az Unió vámterületére történő behozatalakor az e rendelkezés értelmében vett „személyi vagy háztartáshoz tartozó ingóságoknak” lehet tekinteni, amennyiben azt harmadik személynek kívánják ajándékozni és így alkalmazható az e rendelkezésben előírt, az importőr importengedély bemutatására irányuló kötelezettség alóli eltérés.

25 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint valamely uniós jogi rendelkezés értelmezésekor nemcsak annak szövegét, hanem összefüggéseit, és annak a szabályozásnak a célkitűzéseit is figyelembe kell venni, amelynek a részét képezi (2020. július 2-i Magistrat der Stadt Wien [mezei hörcsög] ítélet, C-477/19, EU:C:2020:517, 23. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

26 E tekintetben először is meg kell állapítani, hogy a 338/97 rendelet 7. cikkének (3) bekezdése értelmében az e rendelet az A–D. mellékletekben felsorolt fajok nem élő példányaira, ezek részeire és származékainak az Unió vámterületére történő behozatalára nem vonatkozik behozatali engedély e célból történő bemutatására vonatkozó kötelezettség, amennyiben személyi és háztartáshoz tartozó ingóságokról van szó.

27 A 338/97 rendelet 2. cikkének j) pontjában foglalt fogalommeghatározás szerint „személyi vagy háztartáshoz tartozó ingóságok” az olyan, magánszemély tulajdonában lévő nem élő példányok vagy azok részei, illetve származékai, amelyek a magánszemély számára a szokványos tárgyak és javak részét jelentik vagy e célra szolgálnak.

28 Így meg kell állapítani, hogy e rendelkezés szövege nem teszi lehetővé annak egyértelmű meghatározását, hogy a „személyi vagy háztartáshoz tartozó ingóságok” fogalmának alkalmazhatósága megköveteli-e, hogy maga az importőr használja vagy fogyassza el az említett nem élő példányokat, azok részeit, illetve származékait.

29 Nem zárható ki ugyanis, hogy az ilyen – személyes tulajdonban álló vagy birtokban tartott – ingóságokat az importőr ezt követően ingyenesen átruházhatja harmadik személyre ajándékként ahelyett, hogy azt szigorúan személyes használatra tartaná meg.

30 Másodszor, azon szövegkörnyezetet illetően, amelybe a 338/97 rendelet illeszkedik, emlékeztetni kell arra, hogy e rendeletet – az 1. cikkének második bekezdése értelmében – a CITES céljainak, elveinek és rendelkezéseinek megfelelően kell alkalmazni, amelyhez az Unió csatlakozott, így a Bíróság azoktól nem vonatkoztathat el, amennyiben azok figyelembevétele szükséges az említett rendelet rendelkezéseinek értelmezéséhez (lásd ebben az értelemben: 2003. október 23-i Nilsson ítélet, C-154/02, EU:C:2003:590, 39. pont).

31 Márpedig a CITES Részes Felek Konferenciájának 13.7 határozata, amely lehetővé teszi ezen egyezmény jelen ítélet előző pontjában hivatkozott rendelkezéseinek értelmezését, az 1. pontjában pontosítja, hogy a „személyi vagy háztartáshoz tartozó ingóságok” fogalma azokra a példányokra vonatkozik, amelyeket nem kereskedelmi célból személyes tulajdonban tartanak vagy birtokolnak, jogszerűen szereztek be, és azokat a személyi poggyászban szállítják, tárolják, illetve költözés tárgyát képezik.

32 Emellett meg kell állapítani, hogy a 865/2006 rendelet 57. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy a 338/97 rendelet 7. cikkének (3) bekezdésében meghatározott eltérés nem alkalmazható azon példányokra, amelyeket kereskedelmi haszonszerzésre használnak, kereskedelmi célból eladnak vagy eladásra kínálnak, eladás céljából tartanak, eladásra felajánlanak vagy eladás céljából szállítanak.

33 Így mind ezen 57. cikk (1) bekezdésének szövegéből, mind a CITES Részes Felek Konferenciájának 13.7 határozatából kitűnik, hogy az importált példány kereskedelmi céljának hiánya meghatározó kritérium annak érdekében, hogy azt „személyi vagy háztartáshoz tartozó ingóságoknak” lehessen minősíteni, és ezt az értelmezést a 338/97 rendelet által követett célok is megerősítik.

34 E tekintetben harmadsorban emlékeztetni kell arra, hogy a 338/97 rendelet A. és B. mellékletében felsorolt fajok példányainak védelmére létrehozott rendszer célja a vadon élő állat- és növényfajok lehető legszélesebb körű védelmének biztosítása kereskedelmük szabályozásával, a CITES céljainak, alapelveinek és rendelkezéseinek tiszteletben tartásával (2014. szeptember 4-i Sofia Zoo ítélet, C-532/13, EU:C:2014:2140, 34. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

35 Márpedig a CITES Részes Felek Konferenciájának 13.7 határozata a preambulumában kimondja, hogy az ezen egyezmény I. mellékletében felsorolt fajok példányait, amelyek közé a tokfajok tartoznak, nem lehet elsősorban kereskedelmi célokra használni az importáló országban.

36 Következésképpen mind a 338/97 rendelet hátteréből, mind az általa követett célkitűzésekből az következik, hogy a nem élő példányok, a példány egy része, vagy az abból származó termék, mint amilyen a tokfajok kaviárja, nem minősíthető az említett rendelet 7. cikkének (3) bekezdése értelmében vett „személyi vagy háztartáshoz tartozó ingóságoknak”, ha az importőr kereskedelmi célt

követ. Ezzel szemben az ilyen minősítés akkor megengedett, ha az említett kaviárt saját jogon és nem kereskedelmi célból tartják vagy birtokolják, függetlenül attól, hogy ajándékba szánják-e harmadik személy részére.

37 A fenti megfontolásokra tekintettel azt kell válaszolni a második kérdésre, hogy a 338/97 rendelet 7. cikkének (3) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a tokfajok kaviárját az Unió vámterületére történő behozatalakor az e rendelkezés értelmében vett „személyi vagy háztartáshoz tartozó ingóságnak" lehet tekinteni, amennyiben azt harmadik személynek kívánják ajándékozni, és nem áll fenn kereskedelmi célra utaló jel, így alkalmazható az említett rendelkezésben előírt, az importőr importengedély bemutatására irányuló kötelezettsége alóli eltérés.

### *Az első kérdésről*

38 Első kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 865/2006 rendelet 57. cikke (5) bekezdésének a) pontját úgy kell-e értelmezni, hogy a vámhatóságnak csak a tokfajok behozott kaviárjának személyenként 125 g-os határértéket meghaladó mennyiségét kell elkoboznia amiatt, hogy az importőr nem rendelkezik a teljesített behozatal céljából kiadott engedéllyel, nem pedig az Unió vámterületére behozott teljes mennyiséget.

39 A jelen ítélet 26. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlat szerint valamely uniós jogi rendelkezés értelmezésekor nemcsak annak szövegét, hanem összefüggéseit, és annak a szabályozásnak a célkitűzéseit is figyelembe kell venni, amelynek a részét képezi.

40 E tekintetben először is emlékeztetni kell arra, hogy a 865/2006 rendelet 57. cikke (5) bekezdésének a) pontja értelmében a tokfajok kaviárjának az Unió vámterületére személyenként 125 g-os határértéken belül történő behozatala nem tartozik az importőr importengedélynek az illetékes vámhatóság számára történő bemutatására irányuló kötelezettségének hatálya alá.

41 Így meg kell állapítani, hogy e rendelkezés szövege önmagában nem teszi lehetővé annak meghatározását, hogy milyen következményekkel jár e 125 g-os határérték túllépése az illetékes vámhatóság által lefoglalandó tokfajok kaviárja mennyiségének meghatározására.

42 Ezt követően azon szövegkörnyezetet illetően, amelybe e rendelkezés illeszkedik, meg kell állapítani, hogy a 338/97 rendelet 4. cikkének (2) bekezdése megfogalmazza azt az elvet, amely szerint a B. mellékletben felsorolt fajok példányainak behozatala a rendeltetési hely szerinti tagállam igazgatási szervei által kiállított importengedély bemutatásától függ.

43 Ebből következik, hogy a 865/2006 rendelet 57. cikke (5) bekezdésének a) pontja a 338/97 rendelet 4. cikkének (2) bekezdésében szereplő elv alóli kivételnek minősül, mivel mentesíti a tokfajok kaviárjának importőrét az importengedély benyújtásának kötelezettsége alól abban az esetben, ha tiszteletben tartják a személyenként 125 g felső határt, és ezért azt szigorúan kell értelmezni (lásd ebben az értelemben: 2013. január 17-i Bizottság kontra Spanyolország ítélet, C-360/11, EU:C:2013:17, 18. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

44 Végül, a 338/97 rendelet által követett célkitűzéseket illetően emlékeztetni kell arra, hogy e rendelet célja, az 1. cikkének megfelelően, és amint az a jelen ítélet 35. pontjában említésre került, a vadon élő állat- és növényfajok lehető legteljesebb védelmének biztosítása azok kereskedelmének ellenőrzése révén.

45 Márpedig az ilyen védelem csak azzal a feltétellel biztosítható, ha a 865/2006 rendelet 57. cikke (5) bekezdésének a) pontjában előírt eltérés kizárólag a tokfajok kaviárjának csekély mennyiségben történő behozatalára korlátozódik, következésképpen kizárólag akkor, ha az illetékes vámhatóság által történő elkobzás a tokfajok kaviárjának az Unió vámterületére bevitt teljes mennyiségét lefedi.

46 Az ezzel ellentétes értelmezés, amely ezen eltérés keretében annak elismerésében áll, hogy az illetékes vámhatóságnak kizárólag a tokfajok kaviárjának személyenként 125 g-os határt meghaladó mennyiségét kell elkoboznia, ezenkívül – amint azt a cseh kormány az írásbeli észrevételeiben hangsúlyozta – a 338/97 rendelet B. mellékletében felsorolt fajok e példányaiból származó termékek importengedély nélkül történő behozatalának ösztönzését jelentené, és sértené az említett rendelet (12) preambulumbekezdésében, valamint a 865/2006 rendelet (2) és (6) preambulumbekezdésében megfogalmazott, a hatékonyabb ellenőrzésre és a vámeljárások megkönnyítésére irányuló célkitűzést.

47 E tekintetben az előzetes döntéshozatal iránti kérelemből kitűnik, hogy a Finanzgericht Düsseldorf (düsseldorfi adóügyi bíróság) úgy ítélte meg, hogy a B fővámhivatalnak a tokfajok kaviárjának két, 50 g-os dobozát, azaz összesen személyenként 100 g-nyi dobozt kellett volna visszaszolgáltatnia a felperes részére. Ez az értékelés azonban – azon felül, hogy az XY-t megfosztja a tokfajok kaviárjának – a személyenként 125 g-os említett határértékre tekintettel – az e célból bemutatott importengedély nélkül engedélyezett további 25 g-nyi mennyiségétől – mutatja azon eljárás összetettségét, amellyel a vámhatóságok szembesülnek, ha csak a tokfajok kaviárjának többletmennyiségét kellene elkobozni.

48 A fenti megfontolások összességéből az következik, hogy az első kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 865/2006 rendelet 57. cikke (5) bekezdésének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy amennyiben a tokfajok kaviárjának az Unió vámterületére behozott mennyisége meghaladja a személyenkénti 125 g-os határértéket, és az importőr nem rendelkezik a teljesített behozatal céljából kiadott engedéllyel, akkor a tokfajok kaviárjának így behozott teljes mennyiségét el kell koboznia az illetékes vámhatóságnak.

## A költségekről

49 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (hetedik tanács) a következőképpen határozott:

1) **A 2014. december 1-jei 1320/2014/EU bizottsági rendelettel módosított, a vadon élő állat- és növényfajok számára kereskedelmük szabályozása által biztosított védelemről szóló, 1996. december 9-i 338/97/EK tanácsi rendelet 7. cikkének (3) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a tokfajok kaviárját az Európai Unió vámterületére történő behozatalakor az e rendelkezés értelmében vett „személyi vagy háztartáshoz tartozó ingóságnak” lehet tekinteni, amennyiben azt harmadik személynek kívánják ajándékozni, és nem áll fenn kereskedelmi célra utaló jel, így alkalmazható az említett rendelkezésben előírt, az importőr importengedély bemutatására irányuló kötelezettsége alóli eltérés.**

2) **A 2015. június 5-i (EU) 2015/870 bizottsági rendelettel módosított, a 338/97 rendelet végrehajtására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 2006. május 4-i 865/2006/EK rendelet 57. cikke (5) bekezdésének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy amennyiben a tokfajok kaviárjának az Európai Unió vámterületére behozott mennyisége meghaladja a személyenként 125 grammos határértéket, és az importőr nem rendelkezik a teljesített behozatal céljából kiadott engedéllyel, akkor a tokfajok kaviárjának így behozott teljes mennyiségét el kell koboznia az illetékes vámhatóságnak.**

Aláírások